

ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1301, ул. „Георг Вашингтон” № 17, тел.факс 989 48 66

Изх.№. ПП-01-85/13
Дата: 18.06.2014

**ДО
ПРОФ. ЛАЗАР ГРУЕВ-
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН
СЪД**

Уважаеми г-н Груев,

Изпращаме Ви становище от Инспектората към ВСС по тълкува -
телно дело №3 по описа за 2014г. на Наказателната колегия на ВКС.

Приложение: съгласно текста.

ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР:
/АНА КАРАИВАНОВА/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1301, ул. „Георг Вашингтон” № 17, тел.факс 989 48 66

Изх.№. ПП-01-85/13
Дата: 18.06.2014

ДО
ПРОФ. ЛАЗАР ГРУЕВ-
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН
СЪД

СТ А Н О В И Щ Е
ОТ ИНСПЕКТОРАТА КЪМ ВСС ПО ТЪЛКУВАТЕЛНО ДЕЛО №3 ПО
ОПИСА ЗА 2014 Г. НА НАКАЗАТЕЛНАТА КОЛЕГИЯ НА ВКС

ОТНОСНО: противоречива съдебна практика на съдилищата,
свързана с приложението на чл. 378, ал. 4 от НПК

Председателят на Върховния касационен съд е направил искане до
Общото събрание на наказателната колегия на ВКС за приемане на
тълкувателно решение, с което да се уеднакви съдебната практика по
приложението на чл.378, ал.4 от НПК, като отговори на следните въпроси:

1/ Приложими ли са правилата на чл. 300 и чл. 310 от НПК към
постановяване и обявяване на решение по реда на чл. 378, ал.4 от НПК?

2/ В същата хипотеза съдът обвързан ли е от принципа за
непрекъснатост на съдебното заседание, развит в чл. 259 от НПК?

3/ От кой момент започва да тече срока по чл.319 от НПК за обжалване и протест на решението по чл. 378, ал. 4 от НПК - постановяване или съобщаване на решението?

По първи и втори въпрос:

Още с Постановление № 7 от 4.XI.1985 г. по н. д. № 4/85 г. Пленума на ВС се е произнесъл, че деянията по чл. 78а НК са престъпления, а не административни нарушения и само предвидената за тях наказателна отговорност при определени условия се заменя с административно наказателна. Приел е, че при решаване въпросите за съставомерността на деянието, формите на съучастие, опита и др. и при освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а НК се прилагат разпоредбите на Наказателния кодекс и едва след освобождаването от наказателна отговорност, когато пристъпи към налагане административно наказание по чл. 78а НК, се прилагат разпоредбите на Закона за административни нарушения и наказания, включително и чл. 27 ЗАНН. Указал е още, че произнасянето по обвинението, освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание следва да е с един акт и е заложил реквизитите на този акт: в диспозитива съдът трябва да посочи решението си по въпросите, визирани в чл. 299 НПК /отм., съответстващ на чл. 301, ал. 1 от сега действащия НПК/ - извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и че го освобождава от наказателна отговорност, а в мотивите - да бъдат обсъдени и решени въпросите по чл. 299, ал. 1, т. 1-2, 8-11 и чл. 303, ал. 1-3 /отм., съответстващи на чл. 301 НПК и чл. 305, ал. 3 от сега действащия НПК/, като се обоснове виновността или невинността на подсъдимия, наличието на предпоставките по чл. 78а НК и размера на наложеното административно наказание.

Това препращане към нормите на НПК, регламентиращи съдържанието на присъдата, както и т. 17 от Постановление на № 7 от 4.XI.1985 г. по н. д. № 4/85 г. /"По въпросите, за които няма специални правила в раздел пети на глава XXII НПК, като правото на адвокатска защита, спогодба, разноски, съобщения, призовки и др., се прилагат съответни правила на Наказателнопроцесуалния кодекс"/, с която за неуредените в глава 28 от НПК въпроси е прието, че се прилага НПК, налагат извода за своеобразно приравняване на решението по чл. 378, ал. 4 от НПК и присъдата по начин на произнасяне и съдържание. Не може и да се възприеме обратното, тъй като основният предмет на разглеждане и произнасяне и по диференцираната процедура по глава двадесет и осма от НПК са въпросите относно деянието и вината: обвиняемият извършил ли е деянието, за което му е повдигнато обвинение, извършил ли го е виновно, съставлява ли престъпление и каква е правната му квалификация, т.е. основните въпроси, които се решават и с присъдата. Ето защо, логично е

нормите на чл. 259 НПК, чл. 300 от НПК и 310 от НПК, които определят поредността на съдебните действия, свързани с постановяването на присъда - изслушване на съдебните прения и последната дума на подсъдимия, оттегляне на тайно съвещание и публично обявяване на диспозитива незабавно след подписването ѝ, да се отнасят и до решението по чл. 378 ал.4 от НПК. Във всички случаи, когато се произнася по вината на обвиненото лице, независимо дали са постановени по общите или по някое от особените правила, първоинстанционните актове - присъда или решение следва да се обявяват по реда на чл. 310 от НПК.

В подкрепа на възприетата теза е и разпоредбата на чл. 378 ал. 5 от НПК, с която е уреден въпроса за обжалване и протестиране на постановените решения. Законодателят е препратил към глава 21 от НПК „Въззивно производство“, където с чл.319, ал. 1 от НПК е въведено изискването пред недоволните страни да го обжалват или протестират в 15-дневен срок от обявяването, а не от съобщаването. Когато е имал предвид съобщаване на постановено решение, а не обявяване, законодателят изрично го е посочил - чл.340 ал.2 пр.2 от НПК, чл.342 ал.2 от НПК.

По трети въпрос:

С оглед възприетото в пункт първи становище за приложимост на чл. 259, чл. 300 и чл. 310 от НПК и по отношение на постановяваните по реда на чл. 378, ал. 4 от НПК актове, логично е началния момент на срока за обжалване на постановеното решение да бъде от неговото обявяване незабавно след като е подписано от съда. За тези актове законът не предвижда съобщаване на страните, независимо дали са присъствали при постановяването им.

ЯНКА ГОЧЕВА